

Az irat elektronikus iratból
készített másolat

2023 JAN 23

a

Dr. Fazekas Tamás, ügyvéd

FŐVÁROSI TÖRVÉNYSZÉK 70.

FÓLAJSTROMSZÁM

KEZDŐIRATON:

Személyesen / E-mailen / Faxon

Erkezett

2023 JAN 23.

Magyarország Alkotmánybírósága

Tisztelt Alkotmánybíróság!

[1] Alulírott Dr. Fazekas Tamás ügyvéd

a Labrisz Leszbikus Egyesület

(továbbiakban Indítványozó) mellékelten

csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselője útján az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja, valamint az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: **Abtv.**) 27. § (1) bekezdése alapján az alábbi

alkotmányjogi panasszal

fordul az Alkotmánybírósághoz.

[2] Indítványozó kéri annak megállapítását, hogy a Fővárosi Törvényszék 35.P.23.664/2020/16. számú elsőfokú ítéletét megváltoztató, a keresetét elutasító, a Fővárosi Ítéltábla 2.Pf.20.897/2021/5/II. számú másodfokú ítéletével (a továbbiakban **jogerős ítélet**), valamint a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Pfv.IV.20.448/2022/16. számú ítéletével (a továbbiakban: **felülvizsgálati ítélet**) elbírált egyedi ügyben a jogerős másodfokú ítélet és a felülvizsgálati ítélet által sérült az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésében foglalt jó hírnévhez fűződő joga.

Emellett sérült a tárgyalás nyilvánossága is, mert sem a másodfokon eljáró Fővárosi Ítéltábla, sem a Kúria **nem tette lehetővé Indítványozó számára, hogy a nyilvános tárgyalásról felvételt készítsen.** Így sérült Indítványozó az Alaptörvény IX. cikk (1) és (2) bekezdésében foglalt véleménynyilvánításhoz való joga is.

Ezért kéri, hogy az Alkotmánybíróság semmisítse meg a másodfokú ítéletet és a felülvizsgálati ítéletet, hogy ezáltal a keresetnek helyt adó elsőfokú ítélet válhasson jogerőssé.

Indítványozó az Emberi Jogok Európai Bírósága eljárását kezdeményező kérelem benyújtásának szükségességére tekintettel itt külön rögzíti azt is, hogy az jogerős- és felülvizsgálati ítéletek eredményeképpen sérült az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett Emberi Jogok Európai Egyezménye szerint 8. Cikkben foglalt magánélethez fűződő joga és a 10. Cikk által védett véleménynyilvánításhoz való joga is.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG		
Ügyszám: IV/ 0 0 2 3 9 - 0 / 2023		
Erkezett: 2023 JAN 31. 1		
Erkezés módja		
☐ POSTÁN	☐ @	☐ EGYÉB:
Példány: 1	Melléklet: 6	Kezelőiroda: <i>lu</i>

I. A TÉNYÁLLÁS ÉS AZ ÍTÉLETEK ÖSSZEFOGLALÁSA

[3] Az Indítványozó 1999 óta bejegyzett civil szervezet, egyesület, amelynek legfontosabb tevékenysége a közösségszervezés, a leszbikus és biszexuális nők láthatóságának erősítése és a szélesebb társadalommal való dialógus publikációkon, ismeretterjesztésen, lobbitevékenységen keresztül.

Indítványozó felelős kiadója a Meseország Mindenkié! elnevezésű, 2020. szeptember 21. napján megjelent antológiának, mely tizenhét kortárs szerző által újraírt ismert meséket tartalmaz, különféle marginalizált vagy hátrányos helyzetű csoporthoz tartozó szereplőkkel, gyakran mai környezetbe helyezett történetekkel. A történetek olyan témákat is érintenek, mint az LMBTQ csoportok mindennapjai vagy az esélyegyenlőség, és azokat is megszólítják, akik nehezebben találják a helyüket a világban.

Indítványozó Egyesület és tagjai semmilyen tevékenysége és semmilyen kiadványa, ideértve a fenti, szexualitással egyáltalán nem foglalkozó könyvet, soha nem propagált és helyeselt semmilyen pedofil cselekményt. Indítványozó a pedofiliát amelllett, hogy a keresztben leírtak szerint mentális zavarnak (parafília) tartja, manifeszt megvalósítása esetén a társadalom minden tagjához hasonlóan elítéli, mint olyan magatartást, mely súlyosan károsítja a gyermekek testi, erkölcsi és lelki fejlődését.

[4] A jogvita tárgya egy médiatartalom, amely az Indítványozó kiadványával kapcsolatosan egy társadalmi vitát mutat be, majd egy tudományos cikket elemez korábban szélsőséges, rasszista¹ és holokauszttagadó² nézeteiről ismertté vált szerzője képességeinek megfelelően, aki végül megállapítja, hogy „A Meseország mindenkié című könyvet a pedofiliához, a Labrisz Leszbikus Egyesületet pedig egy pedofil szervezethez hasonlóan kell megítélnünk.”. E szerző szerint a politikai vita résztvevőinek nem konzervatív része sokáig ellenezte a pedofília büntetését is.

Szükséges kiemelni: az alperesi cikk a pedofiliával e kijelentésen túl sehol nem foglalkozik, tudományos értékelésével kapcsolatosan semmit nem tartalmaz, erre nézve értékítéletet nem formál meg, tényállítást semmilyen módon érdemben nem tesz. A cikk Indítványozóra vonatkozó utalásának egyetlen, nyilvánvaló értelme, hogy kiadványa gyakorlatilag pedofil kiadvány, Indítványozó egy pedofil szervezet.

[5] Az elsőfokú ítélet a keresetnek helyt adott, a jogsértést megállapította, kötelezte az Alperest a jogsértés miatt bocsánatkérésre a cikkbe ágyazva és az internetes honlapja kezdőlapján közzétéve, valamint egymillió Forint sérelemdíj megfizetésére és a perköltségek viselésére. Az elsőfokú ítélet megállapítja, hogy noha alperesi cikk egy akkor aktuális közüggely összefüggésben született, a közszereplő Indítványozó tűrési kötelessége alperesi cikk szerinti értékítélre nem terjedt ki. Az elsőfokú bíróság indokolása szerint:

„A társadalmilag kialakult közfelfogás a gyakorlatban nem tesz különbséget a pedofil hajlam és annak megvalósítása között. (...) A pedofilok társadalmi megítélése rendkívül negatív, konszenzus, közmegegyezés van abban, hogy ezen bűnelkövetők a legsúlyosabb büntetést érdemlik, a társadalom számkivetettjei, amelyet alátámaszt a pedofil bűnelkövetőkkel szembeni szigorúbb fellépésről, valamint a gyermekek védelme érdekében egyes törvények módosításáról szóló 2021. évi LXXIX. törvény elfogadása is. (...) közfelfogás szerint a pedofil bűnözők a büntetés-végrehajtás során is a kitaszítottak

közé tartoznak, sőt, az elkövetők kémiai kasztrációja, mint büntetési mód is ismert lehetőség, amely semmilyen más bűncselekmény esetében nem merül fel. A bíróság ezen jelenségre vonatkozó értelmezést, mint köztudomású tényt fogadta el a Pp. 266. § (2) bekezdése alapján. (...) Sem a Meseország mindenkié című könyvben, sem a felperes tevékenységében nem merült fel a pedofília jelensége, arra pedig különösen nem tett még utalást sem a felperes, hogy maga helyeselné, vagy legitimálná a gyermekekkel folytatott szexuális aktust. (...)

A bíróság a fentiekben levezetett alkotmányossági vizsgálat eredményeként, a cikkben foglaltak és a peres felek által előadottak összevetésével arra a következtetésre jutott, hogy a felperes kiadványának és magának a felperesnek a pedofiliához hasonlítása olyan súlyosan sértő, indokolatlanul bántó, dehonosztáló, minden alapot nélkülöző vélemény, amelyet a felperesnek nem kell túrnie, és amely nemcsak, hogy alkalmas arra, hogy társadalmi megítélését hátrányosan érintse, hanem az ténylegesen be is következett. A felperes közéleti tevékenysége egy kisebbség, a leszbikus nők érdekeinek védelmére, társadalmi elfogadottságuk növelésére alakult, az semmilyen módon nem köthető a gyermekek sérelmére elkövethető egyik legsúlyosabb bűncselekményhez, nem támogatja, hanem maga is elítéli azt, a felperes éppen a társadalmi kirekesztés ellen, a kisebbségek, hátrányos helyzetű csoportok elfogadásának növelése érdekében adta ki kiadványát. Mivel az indokolatlanul bántó, a felperest megalázó vélemény egyáltalán nem köthető a felperes közéleti szerepvállalásához, a bíróság megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát."

[6] A jogerős ítélet az elsőfokú ítéletet megváltoztatta és a keresetet teljes egészében elutasította, kötelezve Indítványozót a perrel összefüggő költségek viselésére.

A jogerős ítélet [42] pontja szerint, mely szó szerint idézi a sérelmezett közlést, azt megelőzően vázolván a cikkben foglaltakat, a következő megállapítás tehető „A sérelmezett közlés tehát ténylegesen egy vélemény, azzal kapcsolatosan, hogy a felperes kiadványáról és a tevékenységéről hogyan szükséges vélekedni, azt milyen más tevékenységhez hasonlóan kell megítélni. Az újságíró ezen véleménye keretében teszi meg a keresetben sérelmezett összehasonlítást, amely szintén értékítéletnek minősül.”

A jogerős ítélet [46] pontja szerint „Ezen értékítélet kétségtelenül túlzó és provokatív módon került megfogalmazásra, ám az írás szövegkörnyezetéből kitűnik, hogy milyen logika mentén, milyen célkitűzések, milyen indok alapján került sor ennek az álláspontnak a közlésére. A közlés célja nem a felperes lejáratása, nem a védett tulajdonsággal rendelkező tagjaival szembeni támadás volt, hanem figyelemfelhívás annak igazolására, miért szükséges a társadalmi, kormányzati fellépés a gyermekek beavatkozásmentes pszichoszexuális fejlődésének biztosítása érdekében. Azt, hogy a perbeli közlés az írás ezen céljának eléréséhez alkalmas-e, hogy ezen megfogalmazott értékítélet helytálló vagy sem, jó vagy rossz, a bíróság nem vizsgálhatja. A kommunikációs jogok „anyajoga”, a véleménynyilvánítás szabadsága kiterjed arra is, hogy a közlő akár túlzó, felfokozott, meghökkentő, provokatív véleményét másokkal megossza, az értékítélet helyállóságát vagy helytelenségét a bíróságok semmilyen módon nem vizsgálják.”

A jogerős ítélet [47] pontja szerint „A véleménycikk szerzője vélhetően azt akarta kifejezni, hogy mivel egy mesekönyvről van szó, annak hatására gyerekek kerülhetnek veszélybe, ahogyan a pedofiliánál az áldozat életkorának van jelentősége, itt is a kiskorúakat érinti a cikkben levezetett veszélyeztetés. A körben von tehát párhuzamot a cikk írója, hogy mindkét esetben gyerekek kerülhetnek veszélybe. Ezen párhuzam helyállóságát vagy helytelenségét pedig a bíróságok a korábban már kifejtettek alapján semmilyen módon nem vizsgálják.” Az Ítélet [47] pontja szerint „A felperesi érveléssel szemben az

alperesi írás nem azt állítja tényként, hogy a felperesnek vagy a tagjainak lenne olyan megnyilvánulása, amivel ne ítélné el a gyermekek sérelmére elkövetett szexuális bűncselekményeket. A közlés valós tartalma nem is az, hogy a felperes, vagy tagjai - bármilyen módon is - a kiskorúakkal szemben szexuális visszaélést tanúsítanak, vagy ilyet támogatnának. A sérelmezett közlések olyan értékítéletek, amelyek közügyekben való megszólalás keretében kerültek kifejtésre, egy közéleti szereplő tevékenységét illetően.” (kiemelések jogi képviselőtől)

[7] A Kúria érdemben a jogerős ítélettel értve egyet indokolásában felsorolja az általa kigyűjtött AB határozatok és EJEB ítéletek elnevezését és számát, majd általános részeket kiragadva – s nem reflektálva az Indítványozó által említett gyakorlatra – azt állapítja meg, hogy

Felülvizsgálati ítélet [38] pontja szerint a „másodfokú bíróság az Alkotmánybíróság, az EJEB iránymutatásának és a PK. 12. számú állásfoglalásnak megfelelően, helytállóan állapította meg, hogy a szerző nem azt állította, hogy a felperes pedofil szervezet, és nem tett olyan kijelentést sem, hogy a „Meseország mindenkié” című könyv a pedofiliát népszerűsíti.” (...) „A közlés nem öncélú gyalázkodás, nem követeli a „Meseország mindenkié” című könyv betiltását. A szerző a könyv kiadásának tényére és a kérdéssel kapcsolatos tudományos kutatás eredményére alapítottan fogalmaz meg éles hangvételű kritikát a könyv gyermekek személyiségfejlődésére kifejtett hatásáról. A vélemény lényege tehát az, hogy a könyvben olvasható mesékkel történő érzékenyítés az érintett korosztályra nézve ugyanolyan nem kívánatos és veszélyes, mint a társadalom által elítélt pedofília. Ezzel a cikk szerzője egy közéleti megnyilvánulással kapcsolatban nyilvánította ki erőteljes módon megfogalmazott, elítélő értékítéletét, amely a véleménynyilvánítás szabadságát élvezzi.”

Felülvizsgálati ítélet [39] pontja szerint „a szerző a felperes által sérelmezett értékítéletével a társadalmat is megosztó közéleti vitához kapcsolódó következtetéseit fogalmazta meg, amely akkor is a véleményszabadság oltalma alatt áll, ha az általa tudományosnak minősített cikket nem pontosan, vagy nem helytállóan értékelte. (...) Az Alkotmánybíróság mércéje szerint az értékítéletet és személyes meggyőződést közvetítő vélemények ugyanis mindaddig, amíg összefüggésben állnak a közügyekkel, attól függetlenül élvezik a véleményszabadság alkotmányos oltalmát, hogy helyes vagy helytelen, tetsző vagy nem tetsző, egyes megítélések szerint értékes vagy éppen értéktelen gondolatot tartalmaznak. Ezt kívánja meg a nézőpontsemleges véleménynyilvánítási fórum szabadságának értéke is.” (kiemelések jogi képviselőtől)

[8] A nyilvános tárgyalásokon a másodfokú bíróság (2.Pf.20.897/2021/7. számú végzése) és a Kúria (Pfv.IV.20.448/2022/7. számú végzés) Indítványozó számára felvétel készítését nem engedélyezte, s a Fővárosi Ítéltábla aztán sajtóhelyreigazítási eljárásokat és pereket és más eljárást is indított a tárgyalásról való tudósításokkal összefüggésben. Ezért nyomatékkl vagyok kénytelen hangsúlyozni azt is, hogy jelen kérelem alapja az ítéletek írásbeli indokolása.

II. AZ INDÍTVÁNYTÉTELI JOGOSULTSÁG ALÁTÁMASZTÁSA

[9] Az Abtv. 27. § (1) bekezdése szerint Alkotmánybírósághoz fordulhat az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet, ha az ügyben folytatott bírósági eljárásban alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazása folytán az Alaptörvényben biztosított jogának sérelme következett be és jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette.

[Érintettség]

[10] Indítványozó az Abtv. 1. § a) és a 27.§ (2) bekezdés a) pontjai értelmében egy cikkben név szerint és kiadványa által is pontosan említett és beazonosított, törvényesen bejegyzett egyesület, amely e cikk miatt indított polgári pert, tehát az előfokú, jogerős és felülvizsgálati ítéletekkel elbírált egyedi ügyben érintett jogi személy, a Polgári Perrendtartás (2016. évi CXXX. törvény, a továbbiakban Pp.) szerint a fenti ítéletekkel elbírált ügy felperese volt, így érintettségéhez állaspontom szerint ésszerű kétség nem férhet.

[Jogorvoslatok kimerítése]

[11] A másodfokú, írásba foglalt ítélet a közléssel jogerőre emelkedett, azzal szemben további rendes jogorvoslatnak helye nincs, azonban ezzel szemben Indítványozó a Pp. 406.§-a és 412.§-a alapján **felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő**, mivel a Kúria az ítéletet megváltoztathatja a Pp. 424.§-a alapján, így a felülvizsgálati eljárás vitán felül hatékony – rendkívüli – jogorvoslatnak minősül. Ugyanakkor a kérelmet a **Kúria a felülvizsgálati ítélettel elutasította** s ezzel az Indítványozó a rendelkezésére álló jogorvoslatokat, bár sikertelenül, de kimerítette.

[Az Alaptörvényben biztosított jog sérelme]

[12] A jelen indítvány útján **Indítványozó az Alaptörvény VI. cikkben biztosított jó hírnévhez fűződő és a IX. Cikk (1) és (2) bekezdésében foglalt véleménynyilvánításhoz való joga sérelmére hivatkozással kéri** az Alkotmánybíróságot, hogy az Abtv. 27. § (1) bekezdése alapján állapítsa meg a jogerős ítélet és a felülvizsgálati ítélet alaptörvény-ellenességét és semmisítse azt meg az indítvány szerint.

Az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdés első mondata szerint *„(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy magán- és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jó hírnevét tiszteletben tartsák.”*. Az Alaptörvény a IX. Cikk (1) és (2) bekezdései szerint *„Mindenkinek joga van a véleménynyilvánítás szabadságához. Magyarország elismeri és védi a sajtó szabadságát és sokszínűségét, biztosítja a demokratikus közvélemény kialakulásához szükséges szabad tájékoztatás feltételeit.”*

[A jogérvényesítési határidő megtartottsága]

[13] A felülvizsgálati ítéletet 2022. november 23. napján hirdették ki szóban, s adták át a leírva, a joghatályos elektronikus kézbesítésre 2022. november 29-én került sor. Az Indítványozó a benyújtásra rendelkezésre álló határidőt a mai napon megtartva nyújtja be jelen alkotmányjogi panaszát, figyelemmel arra, hogy az alkotmányjogi panasz indítványt az Abtv. 30. § (1) bekezdésében előírtak szerint, az utolsó hatékony jogorvoslat kimerítésétől, vagyis a felülvizsgálati ítélet kihirdetésétől és kézbesítésétől számított 60 napon belül benyújtotta.

III. A PANASZ TARTALMI ALAPÚ BEFOGADHATÓSÁGA

[14] Az Abtv. 29. §-a szerint az Alkotmánybíróság a panaszt akkor fogadja be, ha annak tárgya **bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés**. Megítélésünk szerint jelen ügyben mindkét feltétel teljesül.

[15] Jelen panaszban részletesen kifejtett indokok szerint Indítványozó alapvető jogai sérelmének lényege abban áll, hogy a rá vonatkozóan használt, a jóhírnevét súlyosan sértő, köztudomás szerint is rendkívül dehonesztáló pedofil kifejezés használata miatt indított perben nem kapott jogi elégtételt és jogvédelmet, s noha maga is jogvédelemmel foglalkozó szervezet, a Fővárosi Ítéltábla és a Kúria nem tette számára lehetővé, hogy saját maga rögzítse az általa indított per nyilvános tárgyalásának kép- és hanganyagát.

Ezért az alaptörvény-ellenesség mindkét sértett alapjog tekintetében érdemben befolyásolta, közelebbről egyenesen meghatározta a jogerős ítéletet és a felülvizsgálati ítéletet.

[16] A jóhírnév védelmével kapcsolatos jelen panasszal támadott ítéletek alkotmányellenesen tárgyják ki a társadalmi diskurzus által védett szólás jogszerű határait, mely megítélésünk szerint nem eredményezhet a minden alap nélkül rá használt a megbélyegző pedofil minősítésre nézve túrészi kötelezettséget a nem vitásan közszereplő Indítványozó részéről. Alapvető alkotmányos jelentőségű kérdés, hogy korlátlanul kell-e túrni egy rendkívül súlyosan sértő kifejezést csak azért, mert azt egy közéleti vitában használják és nem mocskolódóan trágár értékítélet.

[17] Hasonlóképpen alapvető alkotmányos jelenőségű kérdés, hogy a polgári perrendtartás szabályai szerint miért nem rögzítheti bárki egy (akár saját) tárgyalás kép- és hanganyagát, természetesen jogszerű feltételek mellett és keretek között, miért kell ehhez bármilyen speciális hatósági, vagy bírósági regisztráció vagy engedély, jogi személyiség. Amennyiben pedig ilyen feltételeket követel meg a jogalkotó a tárgyalás dokumentáláshoz, miért nem tekinthető egyenértékűnek a sajtóval azon törvényesen bejegyzett jogvédő szervezet, mely a céljaival összefüggő jogi eljárásról kívánja a nyilvánosságot saját felvétele útján tájékoztatni.

IV. AZ ALAPTÖRVÉNY-ELLENESSÉG RÉSZLETES ALÁTÁMASZTÁSA

[18] Jelen alkotmányjogi panaszban is szükségesnek mutatkozik rögzítenünk, hogy az alperesi cikk a pedofiliáról semmilyen (akár tudományos) elemzést nem mutat be, s még csak nem is utal ilyenre, így **a pedofília elsődleges köznyelvi jelentéséből kell kiindulni** a cikk elemzésénél.

Nem titok, hogy amennyiben valamilyen módon a cikkíró árnyalta volna álláspontját a társadalmi vitában, Indítványozó nem indít polgári pert. De nem az az Indítványozó jogsérelmének oka, hogy az írás szerzője képtelen itt bővebben nem elemzett, zavaros politikai nézeteinek alátámasztására koherens tudományos állásponton alapuló következetes érvrendszert kialakítani. Indítványozó egyetért azzal, hogy mindez csakúgy, mint a szerző mentális státusa, morális hiányosságai stb., nem lehet önmagában jogi eljárás tárgya, ahogy Indítványozó nem kíván(t) képzeletbeli veszélyekkel kapcsolatos, ismert eredményű népszavazásokkal zárult politikai vita szereplője sem lenni.

A jogsértést az okozza, hogy Indítványozót a cikk minden ténybeli alap nélkül tünteti fel pedofilként, a cikkben (és a valóságban) ugyanis **nincs semmilyen faktuális összefüggés Indítványozó tényleges tevékenysége és a kiskorúak sérelmére elkövetett bűncselekmény között**. Elfogadható logikai összefüggésnek nyilván az nem elég, hogy Indítványozó által kiadott könyv gyerekeknek szól, a pedofilok meg ha módjukban áll, gyerekeket rontanak meg.

Ha ilyen alacsony küszöb is megfelelő, akkor túlzás nélkül nagyjából az is elég lenne ahhoz, hogy valakit jogszerűen letömegyilkosozzanak, hogy az ilyen személyeknek is két fülük van.

[19] Márpedig eltérő cikkbeli indok hiányában a pedofília köznyelvi, elsődleges jelentése irányadó az értelmezésre, vagyis **a serdülőkort el nem érő gyerekkorúak sérelmére felnőttkorú által elkövetett tényleges szexuális aktus**, mely a társadalom egésze által mélységesen elítélt bűncselekmény. Ez az átlagolvasó kontextusa, nem pedig egy bonyolult rétegekben torzult áldozati vágyképrendszerből álló szexuális parafília pszichiátriai elemzése, s nem annak szofisztikált distinkciója a valójában nem diagnosztikusan pedofil személyek által, tipikusan saját családtagjaiknak számító gyermekek elleni szexuális erőszaktól.

A pedofília nem egyszerűen egy erőteljes kifejezés, vagy valami kemény, de végül is nem trágár kritika, hanem tartalma és az általa indukálható hatás rendkívül extrém, olyannyira erős társadalmi stigma, hogy az még a büntetés-végrehajtás keretei között is a legmegvetettebb, mely köztudomású tény az elsőfokú ítélet már idézett módon helyesen ír le.

[20] Éppen ezért Indítványozó álláspontja szerint e szó használata olyan körülményt igényel(t volna), amelynek nyoma sincs a perelt cikkben. Nem is csoda, mert nem is lehet – sem az Indítványozó egyetlen tagja, sem jelen ügyben említett, szexszel nem foglalkozó kiadványa sohasem volt pedofiliát még csak helyeslő sem, így megismételjük: **a cikkbeli párhuzamnak semmiféle távoli, vagy hipotetikus ténybeli alapja nem volt a józan ész szerint**. Ezért álláspontunk szerint a cikk hatása a (és egyik célja is) igenis nem más, mint gyűlöletkeltés, figyelemmel arra is, hogy szintén köztudomású az a homofób toposz, mely a nem heteroszexuális kisebbségek tagjait összemosza a pedofilokkal. A cikk szociológus írójának már ismertetett előélete miatt alappal feltehető, hogy nem ő azon kevés magyarok egyike, akik az uszítás e jól bevált eszközét ne ismernék.

[21] A felülvizsgálati ítélet által felhívott EJEB döntések általános tartalmára Indítványozó nem kíván bővebben reflektálni, azokkal javarészt egyetért, de az ügyben nem specifikusak. Figyelmet pusztán a jogerős ítélet hivatkozása érdemelt, mivel az Uj kontra Magyarország (kérelem száma: 23954/10) ügyben a dotált tokaji bort a sértő „szar” jelzővel illetése annak világosan a minőségére utaló, nyilvánvaló esztétikai állásfoglalás volt, tehát abban a kontextusban, hogy a szerző szerint színvonalatlan terméket a magyar állam a tulajdonában álló gazdasági társaságon keresztül súlyos közpénzekkel támogatja. Az EJEB ítélet szerint *„a vélemény kifejezése a nemzeti értékek védelmével, valamint a magánvállalkozásokkal és a külföldi befektetésekkel kapcsolatos kormányzati politikákra hivatkozással került sor.”*, tehát az ügy alapvető körülményei gyökeresen eltértek jelen eljárás tényállásától.

Ugyanakkor **újra hivatkozunk a jelen ügygel figyelemreméltó analógiát mutató, az EJEB által hozott Vejdeland and Others v. Sweden (kérelem száma: 1813/07) számú ügyre**. Az eset a kérelmezők elítélésével volt kapcsolatban azért, mert egy gimnáziumban megközelítőleg 100 olyan röplapot osztottak szét, amelyet a svéd bíróságok a homoszexuálisokra nézve sértőnek ítélték. A kérelmezők egy Nemzeti Ifjúság nevű szervezeten keresztül terjesztették a röplapokat úgy, hogy a diákok szekrényén vagy szekrényében helyezték el azokat.

A röplapokon szereplő kijelentések főleg olyan állításokat tartalmaztak, mint a homoszexualitás egy „deviáns szexuális hajlam”, „erkölcsileg romboló hatással van a társadalom felépítményére” és hogy a homoszexualitás tehető felelőssé a HIV és az AIDS kialakulásáért. A kérelmezők azt állították, hogy nem állt szándékukban a homoszexuálisok,

mint csoport irányában megvetést kifejezni és hogy a tevékenységük célja az volt, hogy a svéd iskolákban folyó oktatásban tapasztalható tárgyilagosság-hiányról vitát kezdeményezzenek.

Az EJEB úgy találta, hogy a fenti kijelentések súlyos és előítéletet ébresztő állítások, még akkor is, ha nem tekinthetők direkt felhívásnak gyűlöletből fakadó cselekmények elkövetésére. A Bíróság hangsúlyozta, hogy a szexuális irányultságon alapuló hátrányos megkülönböztetés ugyanolyan súlyos, mint a „fajon, származáson vagy bőrszínen” alapuló diszkrimináció.

Az EJEB következtetése értelmében nem állapítható meg a 10. Cikk sérelme, a svéd hatóságok beavatkozása a kérelmezők véleménynyilvánítás szabadságához való jogának gyakorlásába nem haladta meg azt a szintet, amely egy demokratikus társadalomban szükséges mások jó hírnevének és jogainak védelme érdekében.

Indítványozó változatlan álláspontja szerint ezen eset jelen ügyre is iránymutató párhuzamait kell szem előtt tartani, ugyanúgy látszólag tárgyilagos, tudományos álláspontból, társadalmi vita leple alatt tett homofób, ténybeli alap nélküli, súlyosan degradáló értékítéletet próbáltak a véleménynyilvánítás szabadsága mögé bújtatni.

Indítványozó a jogerős ítélet és a felülvizsgálati ítélet okfejtésére tekintettel megjegyzi, hogy a gyűlöletkeltés jelen ügyben nem jelentett világos és közvetlen veszélyt, ebben az esetben nem is pert indít, hanem feljelentést tesz. Ettől még jó hírve sérült.

[22] **Önmagában az, hogy a pszichoszexuális neveléssel kapcsolatban eltérő értékítéletek léteznek a társadalomban, s erről vita folyik, nem tágítja semelyik résztvevő tűrőképességét olyan mértékűvé, hogy ténybeli alap nélkül a társadalmi megvetés által övezett pedofiliával vonják párhuzamba, s tevékenységét, kiadványát ehhez hasonló megítélésűnek titulálják.**

Indítványozót csak a demokratikus értékek és erkölcsök tisztelete tartja vissza attól, hogy konkrét példákkal támassza alá, milyen beláthatatlan károkat okozna a cikket is megjelentető kiadó hathatós közreműködése által már éppen eléggé lezüllesztett közbeszédben, amennyiben a jogerős ítélet és a felülvizsgálati ítélet által védett közlés alkotmányos védelmet élvezve a norma részévé válna. Ekörben nem kívánjuk részletesen elemezni a vonatkozó joggyakorlatot, különösen nem kívánunk a parttalan alkotmányjogi extremizmus hosszas ismertetésére és elemzésére sem humán, sem természeti erőforrást igénybe venni, sem az „*nézőpontsemleges*” médiaplatform hazánk jelenlegi állapotaitól igen távol álló, egyébként teljességében szerencsére sehol meg nem valósult felvilágosodáskori filozófiai ideáját értelmezni.

„Ha egy közlés nem öncélú gyalázkodás, hanem egy közéleti kérdés megvitatása, akkor „a sértő, erős kifejezések (adott esetben a trágár kifejezések is) a védelmi körbe tartoznak, a véleménynyilvánítás korlátját ez esetben csak az emberi méltóság érinthetetlen magva jelenti” {3322/2019. (XI. 26.) AB határozat, Indokolás [25], 13/2014. (IV. 18.) AB határozat, Indokolás [39]–[40]}”, idézi a felülvizsgálati ítélet. Ezzel egyet lehet érteni. De **a politikai kontextusba emelt, homofób gyűlöletkeltés nem része a demokratikus vitának.**

A független bíróságok feladata nem pusztán az, hogy a közéleti vitát elválasszák kocsmai kiabálástól és a tudományos értekezésektől, megfosztva jó hírnevet súlyosan sértő, ténybeli alap nélküli értékítéletek elleni személyiségi jogi védelemtől az állampolgárokat.

Végül itt kívánunk arra is rámutatni, hogy a cikk alapján Indítványozót és kiadványát azért mégis inkább be kell tiltani, mivel pedofil szervezet működését és ilyen tartalmú (akár gyermekpornográf) kiadványt a magyar jog sosem engedte meg. Felesleges mentegezni, a szerző szerint Indítványozót és kiadványát úgy kell megítélni, mint a pedofiliát, márpedig ez nem jelenthet mást, minthogy ezzel szemben szintén hasonlóképpen is kell cselekedni.

[23] Összefoglalva indítványozó jóhírnevét tehát a cikkben foglalt, kereseti kérelem szerinti, idézett értéktétel súlyosan sértette, sőt ezen **alperesi értéktétel tehát súlyosan megfélemező, gyűlöletkeltő** is, mely fokozottan bizonyult alkalmasnak Indítványozó szexuális kisebbségvédő tevékenysége folytán kialakult pozitív társadalmi megítélése rombolására.

[24] A Pp. 232.§ (2) bekezdése szerint *„A nyilvános tárgyalásról a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló törvény szerinti médiatartalom-szolgáltató, a nyilvánosság tájékoztatása érdekében a (2)-(5) bekezdésben meghatározott feltételekkel, a bíróság által meghatározott módon kép- és hangfelvételt készíthet.”*

Indítványozó álláspontja szerint alapjogsértő az is, hogy általában tiltja a Pp. a kép- és hangfelvétel-készítést a tárgyaláson mindenkinek, aki nem újságíró. Indítványozó megítélése szerint minden személynek, de egy per felperesének kiváltképp joga a felvételkészítés, s ez csak indokolt esetben korlátozható egy demokratikus társadalomban, pl. személyiségi jogi szempontok, minősített adat védelme és más kiemelt közérdek, vagy magánérdek alapján, figyelemmel persze a tárgyalás rendjére és méltóságára is (vö. Pp. 231.§ (2) bekezdés).

[25] Ezen túlmenően az EJEB több ügyben kimondta azt is, hogy a jogvédő civil szervezetek örkutya szerepet töltenek be a nyilvánosságban és ekörben hasonlóan kell megítélni tevékenységüket, mint a sajtó munkáját – lásd pl. TASZ kontra Magyarország (kérelem száma 37374/05. sz. kérelem, [26], [27], [36], [38] pontok) és a Magyar Helsinki Bizottság kontra Magyarország ügy (Nagykamara, kérelem száma 18030/11., pl. [159] [166] pontok). Ezért álláspontunk szerint sérült a tárgyalás nyilvánossága, amikor azt a másodfokú bíróság és a Kúria korlátozta azt, s így sérült Indítványozó szabad véleménynyilvánításhoz fűződő joga, melyet a felvétel készítésével összefüggésben szabályosan gyakorolni nem tudott.

[26] Az Alaptörvény idézett IX. Cikk (2) bekezdése alapján álláspontunk szerint nem vonható el a jog ahhoz, hogy a közpénzből fenntartott igazságszolgáltatási rendszer működéséről hang és képfelvételt készítsenek arányos és szükséges korlátok mellett, különösen a saját ügyükben, s különösen nem alkotmányos megszorítás ez az Indítványozó esetén, akinek feladata és kötelessége, alapszabályi célja a tájékoztatás ügyeiről.

Nem tehető attól függővé, hogy egy tárgyaláson készül-e hang- és képfelvétel, hogy azon a sajtó részt vesz-e, vagy sem, egyrészt azért, mert még a közösség által finanszírozott média sem köteles jelen lenni minden tárgyaláson, ami ettől még az érintettek életének akár legfontosabb eseménye is lehet, másrészt a felvételkészítéssel kapcsolatos véleménynyilvánítással összefüggő jog álláspontunk szerint nem korlátozható és delegálható kizárólag professzionális sajtó képviselőire, ilyen különbségtételnek ésszerű oka nincs.

[27] Álláspontunk szerint a demokratikus társadalom érdeke éppen azt kívánja, hogy akár minden egyes nyilvános tárgyalásról készüljön a bíróság által felvétel, melyet szükséges és arányos korlátok mellett mindenki számára hozzáférhetővé kell tenni, addig azonban a

felvét elkészítés álláspontunk szerint csak olyan szűk körben tagadható meg, mely jelen ügyben nem állapítható meg.

[28] Ebből tehát az Indítványozó tekintetében hozott, megjelölt pervezető végzések (lásd jelen alkotmányjogi panasz [8] pontja) és a felülvizsgálati ítélet alaptörvény-ellenessége következik.

V. INDÍTVÁNY ÉS EGYÉB NYILATKOZATOK

[29] Indítványozó a fentiekben kifejtettek alapján kéri az Alkotmánybíróságot, hogy az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja, a 24. cikk (3) bekezdés b) pontja alapján **állapítsa meg a jogerős ítélet és a felülvizsgálati ítélet alaptörvény-ellenességét és azokat semmisítse, biztosítva azt, hogy a keresetnek helyt adó elsőfokú ítélet jogerőssé és végrehajthatóvá váljon.**

[30] Az indítványozó és jogi képviselője hozzájárul neve és az indítvány teljes terjedelmű közzétételéhez.

Az alkotmányjogi panaszt az elsőfokú bíróság útján nyújtom be (Abtv. 53.§ (2) bekezdése) elektronikus úton. Amennyiben az eljárás során lehetővé válik, úgy kérem, hogy részemre az Alkotmánybíróság az ügyben keletkezett összes iratát (kiadmányt, tájékoztatást, megkeresést, végzést, határozatot, értesítést, felhívást, bármit és mindent) szintén elektronikusan kézbesítse, az ehhez szükséges hozzájárulást kérem vegyék megadottnak, a szükséges elérhetőségeimet jelen panasz [1] pontja tartalmazza.

Budapest, 2023. január 20.

Tisztelettel:

dr. Fazekas Tamás, ügyvéd
Labrisz Leszbikus Egyesület Indítványozó képviselőjében